

Kwien of the fleas maakt samen met *De Waterdief* deel uit van de trilogie *Phossils koffer*. Op algemeen verzoek worden beide romans ook als aparte titels uitgebracht.

www.phossilskoffer.com

Kwien of the Fleas

2021
FNX

Copyright © 2021 J.J.C. Van Aken

ISBN 978 94 021 6697 2

Αναβάσις

Het meisje met de blonde haren liet zich van het laatste stuk rots glijden en zocht behoedzaam een doorgang naar de lagune. De rotsmassa had geen uitweg geboden. Ze moest onverrichter zake terugkeren met pijnlijker voeten en meer scheuren in haar doorweekte Miss Beauty T-shirt. Ze blies de aftocht van een veldslag die ze misschien toch nooit had kunnen winnen. Het was alleen de manier waarop die nu nog telde.

Haar bh tekende zich potsierlijk onder het goedkope katoen van de organisatie af. Hoeveel trotser zou ze niet geweest zijn zonder, met priemende tepels die de rekbaarheid van het textiel op de proef stelden en die haar onbetwiste troeven waren geweest in de einde-loze selectierondes. Er waren ontegensprekelijk doden gevallen, maar dat wilde nog niemand gezegd hebben.

Het kon nooit kwaad om in alle omstandigheden onfeilbaar mooi te wezen, zelfs nu niet. Had ze trouwens redenen om ongerust te zijn? De pas getrokken selfie op Kitty's geleende I-phone had haar al min of meer gerust gesteld. Er waren meisjes die er beroerder uitzagen, sommigen zelfs tot bloedens toe. Zij was gelukkig nergens tegenaan gekwakt. En pijn had ze ook niet, behalve hoofdpijn, maar dat was van haar eisprong. Sinds ze op haar dertiende de pil was beginnen te nemen, kon ze haar uurwerk erop gelijk zetten.

Brenda Stalkins rechtte de rug, trok de schouders getraind op dezelfde hoogte als haar achterwerk en klauterde als een gezonde hinde naar het andere uiteinde van de klif, terwijl haar minder fortuinlijke lotgenoten aan de waterlijn angstvallig gilden om terug te keren.

Ze had zich in haar jeugd al te veel moeten vereenzelvigen met middelmatigheid dat ze die op een gegeven moment bewust was beginnen te minachten. Haar ouders weigerden ten einde raad hun nieuwe kind te herkennen, zeker toen ze haar krakkemikkige schoolcarrière van de ene dag op de andere had stopgezet voor een dubieuze

avondcursus *catwalking*. Voor ze thuis haar financiële slag had kunnen slaan, was ze onterfd en het huis uitgezet. In die volgorde. Dat alleen al was een aanzienlijke misrekening geweest, want sinds haar vader een voor haar onbekend bedrag met de lotto gewonnen had, was ze aan een zekere vorm van verantwoorde luxe gewend geraakt. De rots was haar idee geweest omdat ze ooit iets gelijkaardigs voor een kalender had gedaan. Ze had vooral gehoopt bij de meiden te kunnen scoren met nieuws van beschaving. In het slechtste geval flauwe rookpluimen van strandhaarden van een bijzonder lokaal vissersdorp, maar de horizon bleef oneindig leeg. Ze stond in haar mooie eentje aan een onbewoonde kant van de wereld en vroeg zich in godsnaam af wie ze de volgende dagen van haar onberispelijke schoonheid te overtuigen had. Daarom spon ze naarstig verder aan haar zelfverzonnen heldendaad.

Het vliegtuig smeulde nog na en de ravage die het in de ongerepte kuststrook getrokken had, was met geen enkele dure fotosoftware na te maken. Ze gooide haar bh onrecupereerbaar tussen de laatste rotsspletten. Een berekend offer. De warme zeebries trok de natgespatte T-shirt strak tegen haar borsten, terwijl ze de selfiestick op de ijle kim richtte.

Op het einde van de rotsige landarm kwam de exotische pracht van het landschap pas echt tot zijn recht. Zeker met de andere finalisten pootje-badend in het blauwe nat was het plaatje helemaal compleet. De aanblik versloeg alle *shoots* die ze ooit gedaan had. Het leek van verre wel op een geënceneerde maandfoto uit een Maxim-jaarkalender. De werkelijkheid overtrof alweer, hoe fanatiek de digitale fotografie haar maakbaarheid de laatste tijd ook had omarmd. Het was diezelfde onovertroffen werkelijkheid die haar terugriep, samen met de bende overbezorgde giltriennen, waarvan zeker de helft stiekem fakete en hoopte dat ze haar bh achterna zou gaan. In een opwelling smeedt ze Kitty's i-Phone in de branding. Al was het maar omdat ze huiverde bij de gedachte haar het apparaat te moeten teruggeven. Kitty, *a.k.a.* Kathleen Vanglabbeek uit Waasmun-

ster, verdiende niet beter. Haar vader verrijkte zich met halfmaandelijke zakenreizen naar Japan en bij terugkeer vulde hij zijn toegelaten gewicht toch telkens op met spullen voor zijn dochter. Haar hele garderobe kwam uit het land van de *lijzende* zon. Een mens vraagt zich af waar hij in godsnaam zulke grote maten bleef vinden. *Hello Kitty* was al in het vliegtuig aan het janken geslagen omdat haar lip zo gezegd bloedde en haar kin gezwollen was. Eens op het strand gekomen had ze gesmeekt om toch maar te kijken of haar Japanse flutding geen ontvangst kon krijgen.

‘Als de mijne het niet kan, dan is het echt helemaal hopeloos. Het kan zelfs via de satelliet...’

En toen viel ze stil, want het werd te technisch of haar tong deed te zeer. Blijkbaar had ze er tijdens de crash nog op gebeten ook. Ze hoopte dat haar vader hoog in de lucht de lokroep van zijn lispelende dochter kon horen, zeker aan het einde van de rotspartij, in het midden van de branding. Waar lag Japan eigenlijk? Kitty was te aangedaan om zelf de avontuurlijke stapjes op de rotsen te zetten. Brenda had haar kans mooi gezien om het dure ding in handen te krijgen en voor zichzelf de kwetsbare schoonheid van haar gelaat af te punten met een digitaal zelfportret.

Berouw kende Brenda Stalkins niet. Spijt wel, maar voor berouw had ze al te veel meegemaakt. Ze was met slaande voordeur en een wolk hagel boven haar knalgele Peugeot cabrio uit het leven van haar vader en het vizier van diens tweeloopsgeweer vertrokken. Het wapen had hij bij hun plotse verhuis naar Lint uit het Kielse *Blok C* hondstrouw meegenomen. Het bleef zijn talisman en afschriktoem, zelfs in het nieuwe landelijke Lint. De koninklijke jachtclub had een nieuw en correct betalend lid erbij gekregen en de mannelijke Lintenaren wisten meteen dat er met die Kielse ratten niet te sollen viel. Ook al zou dat schoon nageslacht voor nog schoner Lintse *rattekes* kunnen zorgen. De vuurstok kreeg in het nieuwe rijkhuis de vertrouwde plek naast de voordeur.

Ze waren in Lint en omstreken wel wat gewoon in het seizoen, maar zo’n onverwacht salvo door de anders zo rustige dorpskom was wel

heel ongewoon. De wekelijkse bingonamiddag in het parochiecentrum werd ervoor stilgelegd. Men had bij het buitengaan *jetonnekes* weggenomen. Het incident kreeg bovendien nog een staartje omdat het lood niet slechter kon vallen dan op de velux van de bakker, zodat iedereen binnen de kortste keren op de hoogte was van Brenda's definitieve vertrek en haar gemiste aandeel van de lotto-speelpot die tot ieders verbeelding sprak. Ook tot die van de arme Brenda zelf.

Gelukkig had ze de wagen nog, anders was ze nooit uit het paradijselijke Lint en haar vaders schietbereik geraakt. Een afwijzing voor Miss België had haar ooit naast de hoofdprijs doen grijpen. '*Ge zijt en blijft ons Miss België!*', had haar moeder getroost, waarop Brenda gerepliceerd had dat ze dan ook zo'n auto moest krijgen. Vader had al snel dik spijt gekregen van de impulsieve aankoop die zijn suikerzieke vrouw vanaf de sofa had opgelegd. Hij had zijn oogappel met lede ogen zien veranderen door een vijand die hij met geen wapens bestrijden kon. Hij beschuldigde zichzelf in al zijn machteloosheid ervan dat hij dat platte materialisme misschien zelf met open armen had binnengehaald. Zijn vrouw was te ziek om er wakker van te liggen. Zes kruisjes veranderen een leven.

Het hele beschamende sofabestaan van haar moeder had Brenda nog meer het verlangen gegeven om te vluchten en haar eigen exclusieve weg te gaan. De obsessie van een kroon was haar zo naar het hoofd gestegen dat vader er niet beter op gevonden had om zijn dochter uiteindelijk de laan uit te sturen, zeker nadat ze haar schoolcarrière doodleuk had opgezegd en daarbij het voor haar kleinerende kindergeld de rug had toegekeerd. De naam alleen al. Het wegvallen van die maandelijksse storting was de druppel van ondankbaarheid. Hij was zijn onschuldige oogappel kwijt. De pijlers waarop zijn bestaan hoopvol gebouwd was, zonken weg in de opgewaardeerde kleiput van haar *Tomorrowland*. Hij was langzaam maar zeker zijn vaderlijke geloofwaardigheid kwijt gespeeld.

Na haar vertrek had de arme man ineens niets meer, want wat kon hij nog voor de gemeenschap betekenen zonder bloedhete dochter

en een schietvergunning? Na de dure, aanslepende ziekte van zijn vrouw keerde hij dan ook ternauwernood naar het Kiel terug. Hij kocht met zijn laatste centen een hele verdieping van Blok C voor zich alleen en dronk zichzelf naar de verdoemenis.

Sinds de dag van haar ophefmakende vertrek was het voor haar gewetenloos overleven geweest. Brenda blaakte dan ook van eigen-dunk, telkens haar een nieuwe sjerp over het hoofd geslagen werd. Ze zag het als een bevestiging van de ingeslagen vluchtweg. Ze boog nauwelijks het hoofd, ondanks haar 1m87, terwijl de corpulente juryvoorzitter op zijn beurt gespeeld gegeneerd, maar onvermijdelijk de boezem beroerde. Haar haatgroep noemde het arrogantie, zij professionalisme. Het betekende tenminste dat mensen zich de moeite namen om zich aan haar te ergeren. Het was goedkope publiciteit in alle betekenissen van het woord. Kortom, ze werd het gewoon dat er op haar geschoten werd.

Het volgende *Hello Kitty*-toestel rolde vast en zeker al over de toonbank, *lecht* in papa's lege *leistas*. *Waalom tleulen?* Haar inschatting was zoals gewoonlijk verkeerd. Kitty werd uitzinnig bij haar terugkeer en deed haar naam alle oneer aan. Er werd bijna een moord begaan. Als de anderen er niet waren geweest, lag Brenda Stalkins met nieuwe verwondingen naast Kitty's s-Phone onder diezelfde woeste baren die het gekrijs en getier van de meisjes vakkundig deden verstommen.

Uiteraard was het een stommiteit geweest. Dat had Brenda Stalkins al lang begrepen. De geruststelling van de selfie was van korte duur. Hoelang kon zij trouwens zonder spiegel door het leven gaan? Ook nu twijfelde ze alweer aan de betrouwbaarheid van de technologie. De foto had ze snel moeten nemen, waarschijnlijk met slechte belichting. En ze had hem ook niet lang kunnen bekijken. Eerlijk gezegd had ze de blunder al voor het moment van loslaten gevoeld, maar de drang tot wraak was te groot geweest. Ze had Kitty willen raken, zoals bij een voodooopje. Recht in het roze jurkje. Omdat het leven oneerlijk was. De gelegenheid werd haar op de rotsen in

de schoot geworpen. De impulsieve daad zou zich weliswaar zoals steeds tegen haar keren.

De sympathie en het krediet die ze met haar avontuurlijke heldendaad had verworven, waren door de persoonlijke vete tenietgedaan. De zee kende duidelijk geen compassie. Dat zou genoeg blijken, wanneer ze allemaal tot het volle besef kwamen dat enkel en alleen datzelfde water hen genadeloos bij elkander hield.

De reeks verwijten leek eindeloos tot Fiorentina Usignolo alarmeënd uit de deuropening van het wrak riep dat Sergio zijn ogen gesloten had. Fiorentina was naar een Italiaanse voetbalploeg genoemd omdat haar Limburgse vader haar in de overwinning van een promotie naar eerste klasse verwekt had. De ontgoocheling om een dochter werd rijkelijk gecompenseerd met een buitengewone mediterrane schoonheid. Nergens waren de Vlaamse roots langs moeders kant te bespeuren, tenzij in de blauwe ogen die de combinatie met het zuiderse voorkomen uitzonderlijk maakte. Haar grootvader had nog met Rocco Granata's vader in de mijnen gewerkt. Ze hadden thuis een gesignde single van *Marina* en dat had het gezin de financiële zelfverzekerdheid van een maffialeider gegeven. Fiorentina's vader deed uiteindelijk alles voor zijn dochter en eiste van anderen hetzelfde, net zoals hij voor een zoon zou gedaan hebben. Hij ging zelfs minder werken om haar vanaf de kantlijn in de Limburgse modewereld gelanceerd te krijgen. Dat ging voor een grondwerker moeilijker dan gedacht. De arme kompel groef zich vast in schulden die dieper gingen dan zijn stamboom fysiek ooit geweest was. De *Marina*-single bleef als onderpand zijn daden rechtvaardigen.

De meiden noemden haar Tina. Wie wist er trouwens iets van voetbal, laat staan van Italiaans voetbal? Milaan was gekend, uiteraard. En Rome ook, omwille van de paus. Maar daar bleef het bij.

Tina was bij de fotograaf in het vliegtuig gebleven. Het was een publiek geheim dat de twee een verhouding hadden, ook al had madame Germaine iets in die aard sterk afgeraden. En zeker niet met

fotografen of ontwerpers. Ze zei het eerder uit een persoonlijke rancune dan overtuiging, want ook zij had een zwak voor schone jongens gehad, maar de concurrentie en het leven waren opnieuw oneerlijk geweest. De meisjes vonden het in feite ook niet kunnen dat mijnheer *Vogel* meer tijd en geduld wist op te brengen voor zijn Tina dan voor de anderen. Madame Germaine moest het met lede ogen aanzien, want het contract was getekend en de exclusiviteit lag in zijn handen. Ze hadden er haarpunten op verwed dat de relatie voor de finale zou opgeblazen zijn. Een kleurbonus voor wie kon raden door wie.

Eindeloos mededogen had afgunst en sarcasme versmoord. Opperflakkig melodrama kwam op de voorgrond. Papieren zakdoekjes waren aangereikt om zijn wonden en haar tranen te stelpen. Slechts weinigen hadden het tafereel kunnen verdragen. Men liet het gekerm in de beslotenheid van het wrak voor wat het waard was en de meesten hadden vergeefse verlossing gezocht buiten het toestel, met Kitty's s-phone als onderpand.

De terugkeer naar het toestel en een tweede blik op de chaos in het vliegtuig deden de meisjes pas dan voor het eerst beseffen hoeveel geluk ze allemaal wel niet gehad hadden en dat de catchpartij op het strandje in feite geen aandacht en energie verdiend had. Kitty barstte opnieuw in tranen uit en ging kort daarna over in een beginnende vorm van hyperventilatie. Een van de tweelingen greep naar een omvergevallen stapeltje kotszakjes op de vloer om haar van dienst te zijn, terwijl de ander te laat was en door de misselijkmakende bloedgeur de lichte vluchtmaaltijd op de hand van haar zus uitbraakte.

Ademhalingssetjes hingen ongebruikt boven de perfect uitgelijnde rijen lege zetels in de kleuren van de onuitspreekbare vliegtuigmaatschappij. Ze gaven het geheel een onwezenlijk uitzicht. Als je bleef kijken, merkte je de lijken op die tussen de beenruimtes geprangd zaten. Madame Germaine was als een van de weinigen met haar volslanke figuur op de zitruimte blijven liggen. Haar imposante parel-snoer hing nog steeds onaangeroerd om de hals. Ze bazuinde het

verhaal rond dat ze het op een van haar vele wereldreizen gekregen had. Van een hyperromantische, Caribische parelduiker. Hij had het eigenhandig vervaardigd. Voor een onvergetelijke wip op het witte strand. En maar lachen.

Als ze er niet zo onnatuurlijk bij had gelegen, zou je gedacht hebben dat ze sliep, zoals ze meestal deed op vlieggreizen. Ze had vliegangst, maar ontkende steeds in alle talen. De mysterieuze opvliegers in de luchthavens leverden in ieder geval voldoende bewijs van haar ontregelde hormoonspiegel zodat de meesten haar op zulke stressmomenten ontweken.

Ze nam de laatste tijd bij het inchecken gewoonlijk een paardenmiddel om haar toestand bij de *take-off* genormaliseerd te krijgen. Ze hadden haar ooit eens van het vliegtuig moeten dragen toen er een onverwacht defect was vastgesteld en de passagiers in een goedkoop hotel werden ondergebracht. Ze was de volgende ochtend in een vreemd bed ontwaakt en de *girls* hadden haar maar wijs gemaakt dat ze al op bestemming waren. Er werd wat afgelachen onder de dames, maar niet vandaag.

Sergio lag zo comfortabel mogelijk in een businessclasszetel met Tina als nieuwbakken stewardess aan zijn zijde. Ze voelde zich schuldig en verantwoordelijk voor Sergio's lotgeval. Hij had naast haar moeten komen zitten. Ze had erop gestaan, hoewel de nummering op zijn origineel ticket het niet toeliet. Chantale Ankermans was de uitverkorene. Ze mocht dan wel een bril dragen, ze had van die magische ogen die elk mannenvlees week konden krijgen. Ze had moord en brand geschreeuwd om Tina's overdreven verzoek. Het had zout in de wonde van haar eigen pas stukgelopen relatie gestrooid. Gelukkig was Nora tussen beide gekomen anders hadden ze er nog gestaan. En misschien was dat achteraf gezien ook beter geweest.

Het toeval wilde dat Sergio's klaptafeltje eens neergelaten niet meer toe wilde. En laat het nu net dat goedkope stuk plastic geweest zijn dat hem de fatale por tussen de ribben gegeven had. De ironie wil verder nog dat Nora's tafel onaangeroerd bleef. Ze had uiteraard

bedankt voor de vriendelijk aangeboden maaltijd, ook al was het visarme *sushi* met sojascheuten en rijst. Als ze de keuken, kok of herkomst van het voedsel niet kon traceren, was Nora Schellings categoriek. De stewardess was blijven glimlachen zoals in de brochure vermeld stond.

Gerda Smolders en Beyoncé Hellemans hadden hun verwaarloosde kennis over het menselijk lichaam uit de duistere krochten van hun opgegeven verpleegsteropleiding gediept en puzzelden paniekerig het vergeten cursusmateriaal weer bij elkaar. Als Sergio nog te reddend was, dan wel door hen. De broze hoop op herstel lag in hun handen. Zij waren de enige bewegende wezens in het toestel met een iet of wat praktijkgerichte medische achtergrond. Maar wat moest er dan gebeuren? De inhoud van de *first aid kit* stond in schril contrast met de volgepropte snoeptrrolley die met lading en al tegen de cockpitdeur was gekatapulteerd. De Maleisische vliegtuigmaatschappij had duidelijk ongezonde keuzes gemaakt.

Tina krijste uit machteloosheid. Al was het maar omdat ze niets gedaan hadden toen het nog mogelijk was. Ze hadden met lege puitogen naar zijn bloedende oren gestaard en met de bliken doos op hun hurken staan overleggen welk verband erop moest. Na eliminatie moest Beyoncé verslagen afhaken. Ze ontfermde zich dan maar over het mooie kotsende tweelingzusje. Maar de tweeling had zich altijd al zelf kunnen behelpen, zodat haar hulpeloosheid pas echt pijnlijk duidelijk werd. De ander kreeg dan opeens de volle verantwoordelijkheid op haar schouders gesmakt, maar bezweek ter plekke, zodat alle hoop ging varen en paniek de bovenhand kreeg. Bij gebrek aan alternatief prutste Gerda met moeite het doosje pleisters open, maar Tina wist al hoe laat het was.

‘Sergio is allergisch *tegen plakkers!*’

Tina sloeg gefrustreerd de verbandtrommel uit Gerda’s schoot en joeg de twee moordenaars de gang op. De tweeling viel languit op de vloer en besmeurde zich met wat ze met zoveel moeite van zich af hadden proberen te houden. Nora was ondertussen gevluht, want ze kon de geur en het zicht niet verdragen. Ze botste op de andere

meisjes die schuchter in de doorgang waren gevolgd, al was het maar om niet alleen op het strand te blijven. De luidruchtige uitval vooraan was voldoende om een paniecreactie onder de groep uit te lokken. Niemand wist waarom, maar iedereen gilte en sprong weer uit het toestel zoals men enkele uren voordien ook gedaan had.

Er was niet veel nodig om de catastrofe weer in alle hevigheid te doen beleven. Ze liepen ongeremd en halfnaakt rond, op een eiland dat niet het hunne was, maar dat het stilaan wel zou worden naarmate de dagen verstreken.

De kosmopolitische Svetlana Berkow was de eerste die erin slaagde de realiteit min of meer nuchter onder ogen te zien en daardoor ook tot de meest memorabele actie van de dag was overgegaan. Zij was geboren uit Oost-Duitse ouders die eind jaren '80 zonder dralen de tanende stabiliteit van de Muur met succes getest hadden. Ze waren er bovendien in geslaagd een van de eerste dochters van het eenge-maakte Duitsland op de wereld te zetten. Vader en moeder waren sinds hun vertrek om beurten blijven reizen, de eerste jaren na haar geboorte in een huurappartement in Eupen daar gelaten. De door-gesaste marken waren op een Zwitserse familierekening zo flink aan-gegroeid dat werken voor *Vati* eerder een formaliteit geworden was. Svetlana kreeg na lang *drängen* de Belgische nationaliteit. De huur-flat uit haar jeugd werd uiteindelijk voor haar gekocht en haar we-reldreizen kon beginnen.

Fräulein Berkow had de slankste ledematen, het langste haar en de scherpste jukbeenderen. De meisjes noemden haar uit gemakzucht Lana, want niemand kon de eerste lettergreep naar behoren uitspre-ken, vond zij. Ook niet *die* polyglotte Monika, met wie ze meer dan bevriend was geraakt doorheen de preselecties. De twee waren een straffer intellect dan de hele finalegroep samen. Maar het was niet alleen de intelligentie die hen samenhiel. De laatste tijd was er ook fysieke diepgang bijgekomen. En die sprak tot de verbeelding als je beider achtersten bekeek.

De lange armen had ze in ieder geval van haar vader. Het was on-voorstelbaar hoe zij in een handomdraai aan tickets en reisvisa kon geraken. Van wereldbekervoetbalfinales tot loges in de Scala in Mi-laan. De uitgespeelde KGB roerde zich blijkbaar nog. Het was duide-lijk dat de meisjes meer vertrouwen hadden in *Vati* dan in Kitty's pendelende *yuppie*. Svetlana's koelbloedige karakter zal er ook wel voor iets hebben tussen gezeten, want Kitty was bij valavond met rooddoorlopen ogen hulpeloos, hongerig en dronken naar de hemel

blijven staren en had de volgende ochtend nog geen enkel zinnig woord uitgebracht, laat staan iets ondernomen dat indruk maakte. Het leek wel of Svetlana niet geslapen had. Reiskoffers en cases lagen in een lange rij onder de vleugel zodat de meisjes de bagage maar te nemen hadden. Ze moest de hele ochtend gewerkt hebben, van voor zonsopgang. Het dwong zonder meer respect af! Zeker na die eerste afschuwelijke en veel te korte nacht. Lana's omgang met *jetlag* was ondertussen legendarisch geworden. Het vele reizen had haar immuun gemaakt voor tijdgordels en mufte, oncomfortabele vliegtuigzetels. Ook haar uitgesproken Slavische gelaat bleek bestand tegen nachtelijke roofbouw. Ze staken het op de jukbeenderen. Hoe groter de jukbeenderen, hoe kleiner de *beauty case*! Een ongeschreven wet in de modellenwereld. Ze kwam dan ook van een andere wereld. Ze bezat hellingen van *buiten categorie*, zoals ze in de koers zeggen. Zij was van in het begin hun onuitgesproken favoriet en dus een te duchten concurrent. Iedereen had er wel bij gevaren als een van haar beruchte jukbeenderen tegen zo'n uitklaptafeltje gevlogen was, maar ze had in de plaats koffers gesleurd, bij haar onkreukbare leven en welzijn. Ze moesten haar verdorie dankbaar zijn. En dat jeukte.

De meesten waren de eerste nacht pas laat in slaap gesukkeld. Het gebrek aan luxe en de angst voor het onbekende had de groep eerder letterlijk dichter bij elkaar gebracht. De onbekende natuurgeluiden en junglekreten van onzichtbaar ongedierte of ander ongetemd wild waren overweldigend. Deze nieuwe belevingen stonden haaks op hun perfect uitgelichte wereld van studio's en sets.

Met moeite had Wiske Janssens een kampvuur aangekregen. Haar ervaring van scoutsleidster had ze niet langer voor de groep geheim kunnen houden, ook al had ze dat verleden liever niet vrijgegeven. Maar als de nood hoog is, is de padvindingsplicht nabij. De verwondering was dan ook van de opgemaakte snoetjes af te lezen toen ze uit de *jamboreekast* kwam, maar dat kon haar op dat moment nog maar weinig schelen. Er waren lijken gevallen en er zouden vast nog meer uit andere kasten vallen als ze haar diensten niet aanbood.

Haar ervaringen uit de jeugdbeweging stonden in schril contrast met deze vervloekte wedstrijd. Ze had door haar onverwachte selectie haar leidersfunctie bij de welpen zelfs moeten stopzetten. En dat dik tegen de zin van de hele tak, de jongens in het bijzonder. Maar het was hun eigen schuld geweest. Het jaar voordien hadden diezelfde kameraden haar bij het kampvuur overtuigd om aan de preselecties deel te nemen. De bewuste bladzijde uit *Dag allemaal* met het inschrijvingsformulier had het kampvuur onfortuinlijk genoeg overleefd en het was mee de inspiratie geweest van een *waarheid, durven of doen*. Ze wist van zichzelf wel dat ze een natuurlijke schoonheid bezat, maar zag zichzelf nooit gedijen in de onnatuurlijke wereld van de mode. En dat wisten haar hechte scoutsvrienden natuurlijk ook. Mannelijke belangstelling was er altijd geweest, daar niet van. Ook bij de niet-gemengde takken in haar tienerjaren. En sinds ze leiding gaf en de groei van haar borsten min of meer was afgerond, waren de vergeefse toenaderingspogingen alleen maar toegenomen. De ontgoochelingen bij de 23^e waren dan ook op meerdere handen te tellen. Maar ze zouden boezemvrienden blijven. Zoals echte scoutsleden plachten te doen.

‘Het hout is veel te nat! Volgende keer beter zoeken.’

‘Volgende keer moogt ge het zelf doen!’

De modepoppen hadden in de bescheiden warmtecirkel van het vuur betweterig aan haar professionalisme getwijfeld. Ze haatte hun vooringenomenheid. Het zou normaal gezien allemaal veel vlotter gegaan zijn als ze uit hun bekrompen terrastuin getreden waren. Ook de vlammen konden groter. En de rook had geen enkel voordeel, want het was ondertussen donker geworden en muggen waren overdag ook niet komen opdagen. Dat ze allemaal *den boom* in konden. De hongerige Ilse Demeulenaere had het toestel weer betreden om de versnaperingen rond de omvergevallen trolleywagen te recupereren. Ze had in haar terugtocht Tina ternauwernood meegelokt met het triviale excuus dat ze het snoep niet alleen kon dragen. Tina had na lang aandringen eindelijk opgekeken en geknikt. Ze was naar de bar gelopen en had zoveel mogelijk flessen sterke drank onder de

arm gestoken. Nora was niet echt gelukkig met de keuze, maar was al blij dat ze gereageerd had en dat ze uiteindelijk haar min of meer lijdzaam gevolgd was. Sergio lag nog steeds met open blik te staren naar de opgevallen verbandtrommel en de verdwaalde pleister in de middengang. Nora gruwelde van de gedachte haar bij de lijken de nacht te laten doorbrengen. Wie weet, begon ze in de vroege uren te freaken en wie zou haar dan gaan halen en kalmeren?

De rest liet zich raden. De groep stortte zich op de suikers terwijl het vuur knisperde en de zee met al haar donkerte nauwelijks nog van betekenis was. Niemand haalde het in zijn hoofd om te rantsoeneren. Men was te moe, te uitgeput, te triest en te bang om redelijk te zijn. De duisternis was sneller gevallen dan thuis en dat had iedereen zo mak als lammetjes gemaakt, als de drank haar al niet voor was. Mantels en dekens werden gedeeld en men was blij de ander in zijn nabijheid te voelen. Ook al moest je de stank van pickles, Chinese koekjes en mierzoete alcohol erbij nemen.

Het was zoals gezegd het eerste waardevolle idee sinds de crash om zoveel mogelijk bruikbare spullen uit het wrak te halen en uit te stallen, maar Lana kreeg niet meteen de verwachte bijval toen de eersten misselijk wakker werden uit de nachtmerrie die ze hoopten gedroomd te hebben. Met hoofdpijn en een enorm schuldgevoel om wat ze verteerd hadden, begrepen ze een voor een wat er spijtig genoeg gebeurd was, maar dit alles veel later op de dag dan in die omstandigheden verantwoord was.

Omdat iedereen op een ander moment wakker was geworden, hadden de vroegste vogels ervan geprofiteerd om zich koffers toe te eigenen die niet van hen waren. Ook al kenden ze de cijfercombinatie niet eens, laat staan dat ze mans genoeg waren om het koffersleuteltje uit een van de versteven broekzakken in het vliegtuig te halen? Het duurde even voor Lana de plundering zelf doorhad. Tot de dood gewaande Juliette haar koffer bij iemand anders vandaan trok en te horen kreeg dat het om een onschuldige vergissing ging. Lana's bagage was ook verplaatst, maar men had blijkbaar tijdig ingezien dat het de hare was. Men was bang voor Svetlana. Zij was

iemand die door het figuurlijke lint kon gaan. Het bijtincident met een kamermeid in Ecuador had bij iedereen een indruk nagelaten. Een ander meisje had de inhoud van haar hotelsafe zonder meer afgestaan om daarna emotioneel in te storten, maar zij was koelbloedig de belaagster te lijf gegaan, onachtzaam voor het getrokken mes en de bevriende kelner die onder het balkon op de buit stond te wachten. Achteraf deed het verhaal de ronde dat hij nog de rechteroorlel toegeworpen kreeg en hij het samen met zijn vriendin gillend op een lopen zette. Onrecht maakte Lana bloeddorstig, zoals een met uitsterven bedreigde Siberische tijger.

Buitengedoe was altijd onvoorspelbaar. Grond bleef grond, waar je ook was. De eigen bagage werd bovenop het gestolen gerief gesmeten om zeker geen zand in eigen laadruimte te krijgen. Toilettasjes werden vakkundig geopend en vooraleer Svetlana goed en wel haar frustratie onder woorden had kunnen brengen, zat de halfwakkere meerderheid op een gespreide handdoek zijn geradbraakte evenbeeld in een reisspiegeltje te monstern. Kitty kloeg alweer over de nieuwe kleuren van haar kin en hoopte zelfs luidop dat ze niet al te snel gered zouden worden.

Svetlana had egoïsme altijd al verafschuwd en voelde dat een preek of in het ergste geval overleg meer dan nodig was. De situatie was ernstiger dan de meesten de avond voordien met hun buitensporig alcoholverbruik hadden laten blijken. Dachten ze dan werkelijk dat hun *Coca-Colamannen* zomaar ineens uit de zee zouden opduiken? Dat zelfs de finale onverminderd door zou kunnen gaan? Dat dit ongeval een van de vele morbide afvallingsrondes was? Hoe moest ze het anders interpreteren als sommigen zich vakkundig met factor 30 insmeerden en hun bikinilijnen nog meer naar het centrum verlegden om in de beslotenheid van een oceaan de laatste getrimde millimeters bij te bruinen? De vreetaanval van de dag voordien buiten beschouwing gelaten.

Er waren weinigen fysiek in staat tot het sleurwerk dat Svetlana zelf begonnen was. Het was gewoonlijk al een heel gedoe om de *beauty*

bags bij aankomst op de kamers te krijgen. De hotelboy werd gewoonlijk per opbod opgeëist. Andere hotelgasten bleven ook niet gespaard. En het bizarre was dat er werd nauwelijks werd geweigerd.

Op het eerste gezicht had geen enkele man de crash overleefd. Sergio was in die zin hun laatste hoop geweest. De rest was dood. Ook de opdringerige travestieten in *economy* die madame Germaine vakkundig op afstand had weten te houden.

De cockpit was nog niet geïnspecteerd, maar de bedolven vliegtuig-neus voorspelde niet veel goeds. Het wrak van de trolley was achteraf een flauw excuus geweest om niet achter de deur te gaan kijken. Zelfs Svetlana moest hier haar eigen lafheid bekennen. Ze had er nochtans altijd al van gedroomd om met een piloot te trouwen. Niet zozeer omwille van het uniform, maar vooral om zijn durf. Hoe dikwijls had ze niet gevlogen en telkens was haar fascinatie uitgegaan naar de vastberaden kerels in het golfkarretje. Haar leven lag in hun handen, en liefst nog zoveel meer. Ze mocht er niet aan denken als zou blijken dat een van hen door haar gered had kunnen worden, dat hij die nacht achter een berg chocoladerepen en goedkoop aluminium had liggen creperen? Wat had Sergio meer dan de twee of drie brave zielen uit de cockpit? Met hoeveel bestuurde je eigenlijk een vliegtuig?

‘We moeten weten wie er nog in leven is én wie het niet gehaald heeft. We moeten weten met hoeveel we zijn en opschrijven wie er dood is.’

Niemand keek op. De plek aan de rand van de lagune lag bezaaid met kleurrijk textiel en blinkende meiden die elk op hun manier de ramp verdrongen door te doen waar ze goed in waren. Toch hadden ze Svetlana gehoord. Haar stem had ze ook van haar vader.

‘We wachten gewoon tot ze hier zijn. Straks komen de eerste helikopters en dan zijn we zo weg. Ik zou *begot* niet weten wat ik met zo’n halfdode nicht zou moeten beginnen. Wie weet loop ik nog AIDS op.’

‘Ja,’ zei Beyoncé, ‘ik kreeg tijdens de vlucht al de kriebels. En voor hetzelfde geld haalt ge zonder het te beseffen iemand zijn aders open. Nee, laten we maar *schonekes* wachten tot ze hier zijn. Befast *noemt* niet voor niets Befast.’

‘Dit is geen aardbeving, onnozele! Dit is een vliegtuigongeluk. En een obscuur, van een al even obscure vliegtuigmaatschappij! We mogen al blij zijn als ze ons nu al missen.’

‘Zelfs het snoep is overtijd!’, zei Ilse Demeulenaere nog misselijk van de suikertsunami in haar darmen.

‘En het ergste is dat ze bij ons thuis er rotsvast van overtuigd zijn dat ik op dit eigenste moment met een cocktail aan een zwembad lig.

‘Ons vader is de laatste die zich vragen gaat stellen. Geen nieuws, goed nieuws. Zo gaat het altijd bij ons. Ze zwijgen in alle talen. Stikjaloers ja, omdat ik meer poen schep dan zij.’

Ilse Demeulenaere weende. De crash had meer losgemaakt dan haar lief was. Iedereen begreep dat het niet om de doden was, maar om de ontnuchterende gedachte dat ze thuis eenvoudigweg gemist konden worden. Iedereen had zijn ouders financieel voorbijgestoken, op Kitty en Svetlana na. En die verworven onafhankelijkheid hadden ze elk op hun manier met de nodige sier en puberale geldingsdrang gestalte gegeven.

‘Ik heb ze een poepje laten ruiken!’ wist Brenda altijd gevat te antwoorden, als ze weer met haute couture van een opdracht thuiskwam. Met een hagelstorm tot gevolg.

Ze moesten ook geen soelaas zoeken bij de families van de traves-tieten. Het zou een wonder zijn als een van hen na het vrijdaggebed nog bij zijn hechte moslimfamilie thee mocht komen drinken, als ze zelfs nog voor hun zielenheil baden. De crash was ongetwijfeld hun verdiende loon. De blikken op de luchthaven hadden boekdelen gesproken. De Belgische meisjes waar ze mee op het vliegtuig waren gestapt, hadden hen misschien nog de valse hoop op een blasfemisch martelaarschap gegeven, hoewel er niet echt meer van maagden kon gesproken worden.

‘Ge weet hoe madame Germaine onze reizen regelde’, ging Ilse snik-kend verder. ‘Met vijf boekhoudingen en evenveel deelnemerslijsten. Hoe zwarter de transacties, hoe liever ze het had. Onze enige hoop ligt nog bij het vliegpersoneel.’

Het was een lokale vlucht geweest, vanuit Djakarta, naar een eiland dat al even afgelegen klonk als de betrouwbaarheid van de vliegtuig-maatschappij. Toch vloei-de de naam zonder hapering en met een zekere gewenning uit de mond van Monika Moermans, Lana’s harts-vriendin. Zij was de blondste van de groep, maar ze wist alle platte vooroordelen over het vlassen ras in haar eentje te weerleggen. Zij zat veel verder dan de anderen op het strand, dat naar westerse normen in feite geen strand was, omdat er te veel worteltakken bo-ven het zand uitstaken.

‘We zitten in een archipel zo groot als Europa. En de reis was zeker niet via een Europees agentschap geboekt.’

Dat had ze aan de goedkope tickets gezien en de verrassend hoge prijs die de travestieten ervoor moesten neertellen.

‘Maak u geen illusies. Van België hebben ze hier nog nooit gehoord.’ Iedereen herinnerde zich nog het foute strand in Johannesburg. Eerst hadden ze het nog niet door. De waterlijn ziet er overal even aantrekkelijk uit als de zon schijnt, maar de strandsfeer kon beslist beter! Witte lijven te midden van doorwinterde *wannabe’s*, je kon geen gevaarlijker cocktail bedenken. De vijandigheid kwam vooral van de vrouwelijke habituees die hun positie bedreigd zagen door zoveel blanke pitten. Maar de grootste dreiging kwam vanuit de zee toen een bootje smokkelpiraten hun lading plots betaald wilde zien in blanke slavinnen. Gelukkig hadden de strandboys de nieuwe ruil-waar al snel hoger ingeschat dan het verhandelde goed, zodat er onenigheid ontstond en er binnen de kortste keren schoten werden gelost. Alle vrouwen, blank en zwart, trokken ineens aan hetzelfde zeel en kozen resoluut het hazenpad. Eén zwarte was mee op de bus gesprongen en vroeg later asiel aan in België. Madame Germaine had ze nog tot in de derde ronde gekregen, maar dan moest ze er reso-luut uit. De frieten hadden haar zo rond gemaakt dat een volgende